

Mácsay Károly: A tanító közműveltsége c. folytatólagos közlésében szintén modern didaktikai meglátásokkal taglalja azokat a nevelőhatásokat, melyeket a tanítóképzés tárgyai a tanító munkáján keresztül a nemzeti közművelődésre s a nemzeti öntudat tudatosára tételének kialakítására gyakorolnak. A tanulmány feltárt szempontjaival igen meggyőzően hat és sok módszertani tanulságot is nyújt.

A következő ismertetés a tanítóképzőintézeti matematika-fizika szakos tanárainak f. évi június havában tartott szakértekezletéről számol be. (kd)

Népoktatási Szemle (1934. évi ápr.—jún. füzet). A folyóirat III. évfolyamának 2. füzeté a nemzeti egység gondolatának jegyében jelent meg. Cikkei ezt a gondolatot fejtik ki elméleti és gyakorlati oldaláról. Külön oldalon hozza Kölcsey Parainesis-ének erre vonatkozó részletét.

Az első cikk, *Balanpi György: Nemzeti egység* cím alatt idézi a multból Rogerius mestert, Pázmány Pétert, a költő Zrínyit és Széchenyi Istvánt, akinek neve és gondolatai a többi cikkirónál is felmerülnek, mint útmutató fáklyáé. A nemzeti egység nem lehet politikai jelszó, mert az a nemzet talpraállásának föltétele. A nemzeti egység gondolata a családban kell, hogy felébredjen, s ennek szolgálatába kell állítani az iskolai nevelést is. Az egység gondolatának kifejlesztésében első feladata van a közös történelmi mult ismeretének. A másik egységre kényszerítő tény a revízió gondolata, amelynek nem lehet azonban célja a régi Magyarország változtatlan visszaállítása, hanem revízió alá kell venni a gazdasági és szociálpolitika alapjait és irányait, valamint a nemzetiségi politikát is, bár ez utóbbi kérdésben a régi politika nem volt Európában a legrosszabb. Harmadik tényező a kulturális politika, amelynek minél nagyobb műveltség nyújtására kell törekedni, de nem egyesek kivételes műveltségét, hanem a népműveltséget kell emelni.

Lechnitzky Gyula cikkében vizsgálja a széthúzás alapokait és keresi az egység alapfeltételeit.

Horváth Károly »A nemzeti egység megalapozása a népiskolai nevelés útján« c. cikkében rámutat arra, miként állítható be minden egyes tantárgy a nemzeti egységre való nevelés szolgálatába. Érdekes cikkek szólnak még a fasiszta nevelés szelleméről és a külföldi népoktatás és iskolafelügyeletről (Bulgária, Török-, Eszt- és Finnország). (mgy)

Néptanítók Lapja (1934. szept. 15.). Vezető helyen *dr. Ósz Béla*, a nemzeti önépítésre való nevelésről értekezik. Ez leginkább a munkásság és a falu népében hiányos. A nemzeti érzés felkeltésére legalkalmasabb a magyar nyelv, földrajz, történelem, a művészeti tárgyak. Ezek között is első sorban a történelem. A népiskolai tanterv ugyan utal rá, hiányzik azonban a megfelelő utasítás és nincs általános szempontot mutató vezérfonal az egyes egységek feldolgozására. Az iparos és kereskedelmi tanonciskolai utasítások is helyesen tűzik ki a célt. A polgári fiúiskolákkal foglalkozva megállapítja, hogy 1918 óta nem jelent meg végrehajtási utasítás. Cikkirő ebben nyilván téved, mert a Tanterv 1918-ban, az Utasítás pedig 1927-ben.